

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 13.7.2026
COM(2026) 367 final

ANNEX

ANEXĂ

la

Propunerea de decizie a Consiliului

privind semnarea, în numele Uniunii Europene, a Protocolului adițional la Convenția Consiliului Europei privind spălarea, depistarea, punerea sub sechestru și confiscarea produselor infracțiunii și privind finanțarea terorismului

ANEXĂ

Textul final al protocolului

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE

Protocol adițional la Convenția Consiliului Europei privind spălarea, depistarea, punerea sub sechestru și confiscarea produselor infracțiunii și privind finanțarea terorismului

Preambul

Statele membre ale Consiliului Europei și celelalte părți la Convenția Consiliului Europei privind spălarea, depistarea, punerea sub sechestru și confiscarea produselor infracțiunii și privind finanțarea terorismului (CETS nr. 198, denumită în continuare „convenția”), deschisă spre semnare la Varșovia la 16 mai 2005, semnatare ale prezentului protocol,

având în vedere faptul că scopul Consiliului Europei este de a realiza o coeziune mai puternică între membrii săi,

subliniind că pentru pace, stabilitate, justiție, democrație și statul de drept este esențial să se combată infracțiunile care generează venituri ilicite, inclusiv criminalitatea organizată, spălarea banilor și finanțarea terorismului, atât în Europa, cât și la nivel mondial, cu respectarea deplină a drepturilor omului,

preocupate de amenințările în continuă evoluție generate de spălarea banilor și de finanțarea terorismului și conștiente de provocările cu care se confruntă părțile în combaterea acestora;

hotărâte să consolideze și să dezvolte în continuare măsurile destinate recuperării eficace a activelor, inclusiv identificarea, depistarea, indisponibilizarea, punerea sub sechestru, confiscarea și gestionarea bunurilor provenite din infracțiuni, precum și să promoveze partajarea activelor și reutilizarea bunurilor confiscate,

convinse de necesitatea unor metode solide de investigare și a unor cadre eficiente pentru recuperarea activelor, care să vizeze bunurile provenite din infracțiuni prin intermediul investigațiilor financiare, precum și a unor măsuri de consolidare a cooperării între o gamă largă de instituții, inclusiv unitățile de informații financiare, birourile de recuperare a activelor, birourile de gestionare a activelor, autoritățile de aplicare a legii, organele de urmărire penală și autoritățile judiciare, autoritățile de supraveghere și sectorul privat,

subliniind importanța dezvoltării unor noi instrumente în domeniul confiscării și a asigurării unei aplicări mai sistematice a măsurilor de confiscare,

recunoscând necesitatea consolidării cadrului juridic internațional pentru cooperare în vederea facilitării aplicării eficace, la nivel transfrontalier, a măsurilor de recuperare a activelor,

recunoscând drepturile omului și libertățile fundamentale consacrate în Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (ETS nr. 5) și în protocoalele la aceasta, precum și în Pactul internațional privind drepturile civile și politice,

având în vedere tratatele Consiliului Europei privind cooperarea în materie penală și alte acorduri și înțelegeri între părțile la convenție,

luând în considerare tratatele relevante ale Consiliului Europei, în special Convenția privind spălarea, depistarea, punerea sub sechestru și confiscarea produselor infracțiunii (ETS nr. 141), Convenția privind prevenirea terorismului (CETS nr. 196), Convenția privind criminalitatea informatică (ETS nr. 185), Convenția penală privind corupția (ETS nr. 173), Convenția pentru protejarea persoanelor față de prelucrarea automatizată a datelor cu caracter personal (ETS nr. 108), împreună cu protocoalele la acestea, precum și convențiile relevante ale Organizației Națiunilor Unite și protocoalele la acestea, legislația Uniunii Europene privind recuperarea activelor și combaterea spălării banilor și standardele internaționale, precum recomandările adoptate de Grupul de Acțiune Financiară Internațională (GAFI),

recunoscând necesitatea de a completa și de a moderniza anumite aspecte ale convenției,

dorind ca prezentul protocol să contribuie la un răspuns mai eficace la provocările din domeniul recuperării activelor și la consolidarea cooperării dintre părți în acest domeniu,

convin după cum urmează:

Capitolul I – Dispoziții comune

Articolul 1 - Obiectiv

Obiectivul prezentului protocol este de a completa și de a moderniza, între părți, dispozițiile Convenției Consiliului Europei privind spălarea, depistarea, punerea sub sechestru și confiscarea produselor infracțiunii și privind finanțarea terorismului.

Articolul 2 – Terminologie

(1) În sensul prezentului protocol, pe lângă definițiile prevăzute în convenție, se aplică următoarele definiții:

(a) „investigație financiară” înseamnă o investigație privind aspectele financiare legate de activități infracționale, în vederea realizării unuia sau mai multora dintre următoarele obiective:

(i) identificarea amplorii rețelelor infracționale și/sau a dimensiunii activității infracționale;

(ii) identificarea și urmărirea bunurilor susceptibile de confiscare;

(iii) colectarea de informații care pot fi utilizate în cadrul procedurilor penale și/sau al procedurilor legate de identificarea, urmărirea, indisponibilizarea, punerea sub sechestru și confiscarea bunurilor;

(b) „criptoactiv” înseamnă o reprezentare digitală a unei valori sau a unui drept care poate fi transferat și stocat electronic utilizând tehnologia registrelor distribuite sau o tehnologie similară și care poate fi utilizat în scopuri de plată sau de investiții. Criptoactivele nu includ reprezentările digitale ale monedelor fiduciare, ale titlurilor de valoare și ale altor active financiare;

(c) „furnizor de servicii de criptoactive” înseamnă orice persoană fizică sau juridică care, cu titlu profesional, desfășoară una sau mai multe dintre următoarele activități sau operațiuni pentru o altă persoană fizică sau juridică sau în numele acesteia:

(i) schimburi între criptoactive și monede fiduciare;

- (ii) schimburi între una sau mai multe forme de criptoactive;
 - (iii) transferuri de criptoactive;
 - (iv) păstrarea în condiții de siguranță și/sau administrarea criptoactivelor ori a instrumentelor care permit exercitarea controlului asupra criptoactivelor; și
 - (v) participarea la oferta și/sau vânzarea unui criptactiv de către emitent, precum și furnizarea de servicii financiare aferente acestei oferte și/sau vânzări.
- (2) În sensul convenției și al prezentului protocol, termenul „finanțarea terorismului” desemnează infracțiunile prevăzute la articolul 2 din Convenția internațională privind reprimarea finanțării terorismului, cu referire la:
- (a) faptele prevăzute la articolul 2 alineatul (1) litera (a) sau (b) din Convenția internațională privind reprimarea finanțării terorismului;
 - (b) infracțiunile definite în Convenția Consiliului Europei privind prevenirea terorismului și în protocolul de modificare a acesteia; și
 - (c) infracțiunile definite în Protocolul adițional la Convenția Consiliului Europei privind prevenirea terorismului (CETS nr. 217).

Capitolul II – Măsuri care trebuie adoptate la nivel național

Secțiunea 1 – Măsuri de confiscare

Articolul 3 – Confiscarea extinsă

- (1) Fiecare parte adoptă măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a-i permite să confişte, integral sau parțial, bunurile unei persoane condamnate pentru spălarea banilor, finanțarea terorismului sau pentru una dintre categoriile de infracțiuni prevăzute în apendicele la convenție, atunci când instanța este convinsă că bunurile respective provin ori au fost obținute, direct sau indirect, din activități infracționale.
- (2) Cu condiția ca alineatul (1) din prezentul articol să se aplice în cazul spălării banilor și finanțării terorismului, fiecare parte poate, în momentul semnării sau al depunerii instrumentului de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, printr-o declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, să își rezerve dreptul de a aplica alineatul (1) din prezentul articol:
- (a) numai în măsura în care infracțiunea pentru care persoana este condamnată este susceptibilă să genereze, direct sau indirect, un avantaj economic substanțial;
 - (b) numai în măsura în care infracțiunea se pedepsește cu o pedeapsă privativă de libertate sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate a cărei limită maximă este de cel puțin patru ani; și/sau
 - (c) numai pentru o listă de infracțiuni specificate.
- (3) Pentru a stabili dacă bunurile în cauză provin din activități infracționale, se iau în considerare toate circumstanțele relevante ale cauzei, inclusiv disproporția dintre valoarea bunurilor și veniturile licite ale persoanei condamnate.

Articolul 4 – Confiscarea care nu se bazează pe o hotărâre de condamnare

- (1) Fiecare parte adoptă măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a-i permite, în conformitate cu principiile fundamentale ale dreptului său intern, să confişte bunuri în lipsa unei condamnări penale, atunci când o instanță este convinsă că bunurile respective provin ori au fost obținute, direct sau indirect, din activități infracționale.

(2) Fiecare parte poate, în momentul semnării sau al depunerii instrumentului de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, printr-o declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, să își rezerve dreptul de a aplica alineatul (1) din prezentul articol:

(a) atunci când nu pot fi aplicate alte măsuri de confiscare;

(b) în cazul în care bunurile care urmează să fie confiscate au fost identificate în cursul unei anchete privind o infracțiune;

(c) în cazul în care bunurile care urmează să fie confiscate au fost indisponibilizate sau puse sub sechestru în cursul unei anchete privind o infracțiune;

(d) în cazul în care instanța este convinsă că bunurile care urmează să fie confiscate provin sau au fost obținute din activități infracționale săvârșite în cadrul unei organizații criminale și că aceste activități sunt susceptibile să genereze, direct sau indirect, un avantaj economic substanțial;

(e) în cazul în care infracțiunea se pedepsește cu o pedeapsă privativă de libertate sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate a cărei limită maximă este de cel puțin patru ani; și/sau

(f) în cazul în care ancheta penală a fost inițiată cu privire la o listă de infracțiuni specificate.

(3) Fiecare parte poate adopta, în plus față de alineatele (1) și (2), măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a-i permite să confişte, în lipsa unei condamnări penale, produse, instrumente sau bunuri de valoare echivalentă, în cazul în care sunt îndeplinite cumulativ următoarele două condiții:

(a) a fost inițiată o anchetă penală sau o procedură penală, iar procedura penală relevantă ar fi putut conduce la o condamnare penală, însă nu a putut continua ca urmare a decesului, a unei boli care a împiedicat participarea la proces, a sustragerii sau în situații în care termenul de prescripție pentru infracțiunea subiacentă este mai mic de cincisprezece ani și acesta s-a împlinit;

(b) în cazul în care produsele, instrumentele sau bunurile de valoare echivalentă provin din infracțiunile pentru care au fost inițiate anchetele sau procedurile ori sunt legate direct sau indirect de acestea, cel puțin atunci când respectivele infracțiuni sunt susceptibile să genereze avantaje economice substanțiale.

Articolul 5 – Confiscarea aplicată terților

(1) Fiecare parte adoptă măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a-i permite să indisponibilizeze, să pună sub sechestru și să confişte produsele sau bunurile a căror valoare corespunde produselor respective aflate în proprietatea sau în posesia terților, fără a aduce atingere drepturilor terților de bună-credință.

(2) Părțile pot extinde obligația prevăzută la alineatul (1) din prezentul articol la instrumente.

(3) Fiecare parte poate, în momentul semnării sau al depunerii instrumentului său de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, printr-o declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, să își rezerve dreptul de a aplica prezentul articol numai în cazul în care produsele sau bunurile a căror valoare corespunde acestor produse au fost transferate, direct sau indirect, de către o persoană suspectată sau acuzată unor părți terțe sau au fost achiziționate de către părți terțe de la o persoană suspectată sau acuzată, în cazul în care partea terță știa sau ar fi trebuit să știe că scopul transferului sau al achiziției era evitarea confiscării.

Secțiunea 2 – Măsurile de investigare și măsurile provizorii

Articolul 6 – Măsurile provizorii

(1) Dispozițiile articolului 4 din convenție se aplică oricărui bun susceptibil de confiscare în temeiul prezentului protocol.

(2) Fiecare parte adoptă măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a-i permite să adopte, în regim de urgență și, după caz, *ex parte* sau fără notificare prealabilă, sub rezerva principiilor sale constituționale și a conceptelor de bază ale sistemului său juridic, măsurile provizorii pentru a preveni dispariția bunurilor susceptibile de confiscare în temeiul convenției și al prezentului protocol. Părțile limitează valabilitatea temporară a acestor măsurile provizorii urgente în cazul în care acestea nu constituie măsurile de indisponibilizare sau de punere sub sechestru care iau forma unui ordin.

Articolul 7 – Competențe și tehnici de investigare

(1) Fiecare parte adoptă măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a abilita instanțele sale sau alte autorități competente să dispună, în conformitate cu dispozițiile aplicabile ale dreptului procedural intern, ca evidențele deținute de instituțiile financiare și de furnizorii de servicii de criptoactive, inclusiv orice evidențe păstrate în temeiul obligațiilor lor de precauție privind clientela, astfel cum sunt definite la articolul 13 alineatul (2) litera (a) punctele (i) și (iii) din convenție, să fie puse la dispoziție sau să fie puse sub sechestru în vederea aplicării măsurilor provizorii și a măsurilor de confiscare prevăzute în convenție și în prezentul protocol. O parte nu poate refuza să acționeze potrivit dispozițiilor prezentului articol invocând secretul bancar sau financiar.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1) din prezentul articol, fiecare parte adoptă măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a-i permite:

(a) să stabilească dacă o persoană fizică sau juridică este titularul ori beneficiarul unuia sau al mai multor conturi, de orice natură, la orice instituție financiară sau furnizor de servicii de criptoactive situat pe teritoriul său și, în caz afirmativ, să obțină toate detaliile referitoare la conturile identificate;

(b) să obțină datele referitoare la conturile precizate deținute la instituții financiare sau la furnizori de servicii de criptoactive și datele referitoare la operațiunile efectuate de instituțiile financiare și de furnizorii de servicii de criptoactive pe o anumită perioadă printr-unul sau mai multe conturi specificate, inclusiv datele oricărui cont expeditor sau destinatar;

(c) să monitorizeze, pe o anumită perioadă, operațiunile efectuate de instituțiile financiare și furnizorii de servicii de criptoactive prin intermediul unuia sau mai multor conturi identificate; și

(d) să se asigure că instituțiile financiare și furnizorii de servicii de criptoactive nu divulgă clientului vizat sau altor terți faptul că s-au solicitat sau obținut informații în conformitate cu alineatul (2) literele (a), (b) sau (c) din prezentul articol ori că este în derulare o anchetă.

Articolul 8 – Investigații financiare

(1) Fiecare parte adoptă măsurile legislative sau de altă natură necesare pentru a se asigura că autoritățile competente responsabile cu investigarea și/sau, după caz, urmărirea penală a spălării banilor, a finanțării terorismului sau a oricăreia dintre categoriile de infracțiuni prevăzute în apendicele la convenție sunt în măsură să efectueze investigații financiare proactive, cel puțin în toate cazurile referitoare la finanțarea terorismului și în cazul infracțiunilor susceptibile să genereze un avantaj economic substanțial.

(2) Fiecare parte adoptă măsurile legislative sau de altă natură necesare pentru a se asigura că investigațiile financiare menționate la alineatul (1) din prezentul articol pot fi efectuate fie în mod independent, în paralel cu o anchetă penală sau în cadrul unei astfel de anchete.

(3) Fiecare parte adoptă măsurile legislative sau de altă natură necesare pentru a se asigura că investigațiile financiare menționate la articolul 2 alineatul (1) litera (a) din prezentul protocol pot fi efectuate în toate etapele procedurii penale de către autoritățile competente respective, inclusiv după pronunțarea unei condamnări definitive sau după confiscarea dispusă în temeiul convenției și al prezentului protocol.

(4) Fiecare parte poate lua astfel de măsuri legislative sau de altă natură pentru a înființa grupuri multidisciplinare specializate în investigații financiare.

Articolul 9 – Informații privind conturile bancare, conturile de plăți, conturile de titluri de valoare, casetele de valori și conturile de criptoactive

(1) Fiecare parte adoptă măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a institui un mecanism central automatizat sau alte mecanisme la fel de eficace și de rapide, care să permită identificarea oricărei persoane fizice sau juridice ce deține conturi bancare, conturi de plăți, conturi de titluri de valoare și casete de valori la instituții financiare, precum și conturi de criptoactive la furnizori de servicii de criptoactive, împreună cu beneficiarii reali ai acestor conturi și cu orice persoană autorizată să acționeze în numele titularului unui cont.

(2) Fiecare parte se asigură că unitatea de informații financiare și, în scopul prevenirii, al depistării, al investigării sau al urmăririi penale a infracțiunilor grave sau al sprijinirii unei anchete privind o infracțiune gravă, inclusiv al identificării, al urmăririi, al indisponibilizării și al punerii sub sechestru a bunurilor legate de astfel de infracțiuni, biroul de recuperare a activelor și alte autorități competente desemnate au drept de acces la mecanismul central automatizat sau la alte mecanisme la fel de eficace și de rapide, precum și la informațiile conținute în acestea, în măsura în care acest lucru este necesar pentru exercitarea atribuțiilor lor.

(3) Părțile adoptă măsurile necesare pentru a respecta legislația aplicabilă privind protecția datelor și pentru a institui garanții care să reglementeze prelucrarea informațiilor necesare în vederea realizării scopului prezentului articol.

Secțiunea 3 – Unitatea de informații financiare

Articolul 10 – Suspendarea sau neacordarea consimțământului pentru tranzacții, conturi și relații de afaceri suspecte

(1) Fiecare parte adoptă măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a permite unei unități de informații financiare să ia măsuri urgente atunci când există o suspiciune că o tranzacție, un cont, cum ar fi un cont bancar, un cont de titluri de valoare, un cont de plăți sau un cont de criptoactive, ori o relație de afaceri are legătură cu spălarea banilor, finanțarea terorismului sau cu oricare dintre categoriile de infracțiuni prevăzute în apendicele la convenție, în vederea suspendării utilizării contului, a relației de afaceri ori a tranzacției sau a neacordării consimțământului pentru efectuarea tranzacției.

(2) Suspendarea sau neacordarea consimțământului în temeiul alineatului (1) din prezentul articol este dispusă de unitatea de informații financiare în scopul conservării fondurilor, al efectuării unei analize, al verificării dacă suspiciunea se confirmă și, în caz afirmativ, al transmiterii rezultatelor analizei către autoritățile competente, pentru a permite adoptarea și executarea de măsuri corespunzătoare.

(3) Fiecare parte se asigură că durata maximă a oricărei suspendări sau neacordări a consimțământului în temeiul alineatului (1) din prezentul articol este reglementată de

dispozițiile relevante ale dreptului intern și se limitează la ceea ce este strict necesar pentru atingerea obiectivelor prevăzute la alineatul (2) din prezentul articol.

(4) Fiecare parte adoptă măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a prevedea, după caz, garanții specifice destinate protejării drepturilor fundamentale ale persoanelor afectate de suspendarea sau de neacordarea consimțământului dispusă de unitatea de informații financiare în temeiul alineatului (1) din prezentul articol.

(5) Fiecare parte adoptă măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a se asigura că unitatea de informații financiare este abilitată să ridice, în orice moment, măsura suspendării sau a neacordării consimțământului dacă apreciază că aceasta nu mai este necesară pentru realizarea obiectivelor prevăzute la alineatul (2) din prezentul articol.

(6) Fiecare parte poate, în momentul semnării sau al depunerii instrumentului de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, printr-o declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, să își rezerve dreptul de a nu aplica prezentul articol în ceea ce privește suspendarea conturilor și a relațiilor de afaceri.

Secțiunea 4 – Biroul de recuperare a activelor

Articolul 11 – Biroul de recuperare a activelor

(1) Fiecare parte adoptă măsurile legislative sau de altă natură necesare pentru a institui sau a desemna una sau mai multe autorități drept birou de recuperare a activelor cu responsabilitatea:

de a identifica și de a urmări bunurile susceptibile de confiscare în sprijinul altor autorități competente; și

de a coopera cu birourile de recuperare a activelor ale altor părți.

(2) În sensul alineatului (1) din prezentul articol, fiecare parte se asigură că biroul de recuperare a activelor poate face schimb efectiv de informații cu autoritățile naționale competente în conformitate cu dreptul său intern.

(3) Fiecare parte adoptă măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a permite unuia dintre birourile sale de recuperare a activelor, fără a aduce atingere competențelor altor autorități competente, să ia măsuri provizorii urgente, în conformitate cu articolul 6 alineatul (2) din prezentul protocol, în cazurile transfrontaliere, pentru a conserva bunurile identificate și urmărite atunci când există un risc iminent ca acestea să dispară. Durata aplicării unor astfel de măsuri nu poate depăși șapte zile lucrătoare.

(4) Fiecare parte adoptă măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a se asigura că un birou de recuperare a activelor nu menține măsuri provizorii urgente mai mult decât este necesar pentru îndeplinirea obiectivelor prevăzute la alineatul (3) din prezentul articol.

Articolul 12 – Accesul la informații al birourilor de recuperare a activelor

(1) Fiecare parte adoptă măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a se asigura că biroul de recuperare a activelor are acces în timp util la informațiile de care are nevoie pentru a-și îndeplini atribuțiile în mod corespunzător, sub rezerva principiilor necesității și proporționalității și fără a aduce atingere garanțiilor procedurale prevăzute în dreptul intern.

(2) În sensul alineatului (1) din prezentul articol și fără a aduce atingere articolelor 9 și 17 din prezentul protocol, fiecare parte se asigură că biroul de recuperare a activelor dispune cel puțin de:

(a) acces imediat și direct la informații privind bunurile imobile, la informații din registrele naționale de evidență a cetățeniei și a populației, la informații privind entitățile comerciale și

de afaceri, vehiculele, aeronavele, ambarcațiunile și beneficiarii reali, cu condiția ca informațiile respective să fie stocate în registre sau baze de date centralizate ori interconectate deținute de autorități publice;

(b) acces imediat și direct sau acces la cerere la informații privind ipotecile și împrumuturile, la informații conținute în bazele de date privind moneda națională și operațiunile de schimb valutar, la informații privind trecerile frontierei, la date vamale, inclusiv cele referitoare la transporturile fizice transfrontaliere de numerar și de instrumente negociabile la purtător, la informații privind situațiile financiare ale societăților, precum și la informații privind transferurile electronice de fonduri, soldurile conturilor și transferurile de criptoactive;

(c) acces imediat și direct sau acces la cerere la informații fiscale, informații privind securitatea socială și informații deținute de autoritățile competente pentru prevenirea, depistarea, investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor, în condițiile stabilite în dreptul intern.

(3) Părțile adoptă măsurile necesare pentru a respecta legislația aplicabilă privind protecția datelor și pentru a institui garanții care să reglementeze prelucrarea informațiilor necesare în vederea realizării scopului prezentului articol.

(4) În cazul în care informațiile specificate la alineatul (2) din prezentul articol nu sunt păstrate în registre sau baze de date centralizate sau interconectate, fiecare parte se asigură că biroul de recuperare a activelor are acces la aceste informații prin intermediul altor mecanisme într-un mod raționalizat și standardizat.

Secțiunea 5 – Gestionarea activelor

Articolul 13 – Principii generale de gestionare

(1) Fiecare parte adoptă măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a asigura gestionarea corespunzătoare a bunurilor indisponibilizate, puse sub sechestru sau confiscate în temeiul convenției și al prezentului protocol până când se dispune definitiv de acestea.

(2) Fiecare parte se asigură că, atunci când natura bunului justifică acest lucru, autoritățile competente responsabile cu gestionarea bunurilor indisponibilizate sau puse sub sechestru efectuează o evaluare a bunurilor care ar putea face obiectul unui ordin de confiscare, în vederea reducerii la minimum a costurilor estimate ale gestionării acestora și a menținerii valorii bunurilor respective până când se dispune definitiv de acestea.

Articolul 14 – Biroul de gestionare a activelor

(1) Fiecare parte adoptă măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a institui sau desemna una sau mai multe autorități competente care să îndeplinească rolul de birou de gestionare a bunurilor, pentru a asigura gestionarea corespunzătoare a bunurilor indisponibilizate, a bunurilor puse sub sechestru și a bunurilor confiscate.

(2) Birourile de gestionare a activelor au următoarele atribuții:

gestionarea bunurilor sau furnizarea de sprijin și de expertiză altor autorități competente în vederea gestionării unor astfel de bunuri;

cooperarea și schimbul de informații cu autoritățile competente responsabile cu identificarea, urmărirea, indisponibilizarea, punerea sub sechestru și confiscarea bunurilor; și

cooperarea cu autoritățile competente responsabile cu gestionarea bunurilor indisponibilizate, a bunurilor puse sub sechestru și a bunurilor confiscate pe teritoriul altor părți.

(3) În sensul alineatului (2) litera (c) din prezentul articol, fiecare parte desemnează cel mult două puncte de contact care să aibă capacitatea de a comunica în timp util cu punctele de

contact ale celorlalte părți și comunică secretarului general al Consiliului Europei, la momentul semnării sau la depunerea instrumentului său de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, numele și adresele punctelor sale de contact desemnate.

(4) În sensul aplicării alineatului (3) din prezentul articol, o parte poate desemna un al treilea punct de contact în cazul în care acest lucru este necesar în temeiul principiilor sale constituționale.

Articolul 15 – Vânzarea înainte de confiscare

(1) Fiecare parte adoptă măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a permite vânzarea bunurilor puse sub sechestru și a bunurilor indisponibilizate, înainte de luarea unei hotărâri definitive cu privire la bunurile puse sub sechestru sau indisponibilizate, în cazul în care:

bunurile sunt perisabile sau se depreciază rapid;

costurile de depozitare sau de întreținere a bunurilor sunt disproporționate în raport cu valoarea lor de piață; sau

gestionarea bunurilor necesită condiții speciale și expertiză de specialitate care nu sunt disponibile cu ușurință.

(2) Fiecare parte adoptă măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a se asigura că interesele persoanei afectate sunt luate în considerare atunci când se emite un ordin de vânzare a bunurilor înainte de confiscare și că aceasta este notificată, cu excepția cazurilor în care s-a sustras procedurii sau nu poate fi localizată, precum și că, mai puțin în caz de urgență, acesteia i se oferă posibilitatea de a fi audiată înainte de vânzare. Persoana afectată are posibilitatea de a solicita vânzarea bunului.

(3) Veniturile obținute din aceste vânzări sunt securizate și gestionate în conformitate cu articolul 13 din prezentul protocol până la luarea unei decizii definitive cu privire la bunurile puse sub sechestru sau indisponibilizate.

Articolul 16 – Utilizarea bunurilor indisponibilizate, a bunurilor puse sub sechestru și a bunurilor confiscate

(1) Fiecare parte ia în considerare adoptarea măsurilor legislative sau de altă natură necesare pentru a permite utilizarea bunurilor confiscate și a veniturilor generate de acestea, în condițiile prevăzute în dreptul intern, în scopul reutilizării sociale, în interes public sau în alte scopuri specifice.

(2) Fiecare parte poate adopta măsurile legislative sau de altă natură necesare pentru a permite utilizarea bunurilor indisponibilizate sau puse sub sechestru, în condițiile prevăzute în dreptul intern, în scopul reutilizării sociale, în interes public sau în alte scopuri specifice.

Articolul 17 – Informații privind bunurile indisponibilizate, bunurile puse sub sechestru și bunurile confiscate

(1) Fiecare parte adoptă măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a institui instrumente sau mecanisme eficiente care să permită identificarea, în timp util, a bunurilor indisponibilizate, puse sub sechestru sau confiscate și, după caz, a valorii reale sau estimate a acestor bunuri.

(2) Fiecare parte se asigură că birourile de gestionare a activelor și, după caz, birourile de recuperare a activelor și alte autorități competente sunt în măsură să obțină, în timp util, prin intermediul instrumentelor și mecanismelor menționate la alineatul (1) din prezentul articol,

informațiile privind bunurile indisponibilizate, bunurile puse sub sechestru și bunurile confiscate necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor lor.

(3) Părțile adoptă măsurile necesare pentru a respecta legislația aplicabilă privind protecția datelor și pentru a institui garanții care să reglementeze prelucrarea informațiilor necesare în vederea realizării scopului prezentului articol.

Capitolul III – Cooperarea internațională

Secțiunea 1 – Principiile cooperării internaționale

Articolul 18 – Principiile generale și măsurile de cooperare internațională

(1) Fiecare parte adoptă măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a se asigura că executarea ordinelor străine de indisponibilizare, de punere sub sechestru sau de confiscare nu este condiționată de efectuarea unei investigații la nivel național în respectiva parte. Prezenta dispoziție nu aduce atingere competenței autorităților competente ale părții solicitate de a revizui ordinul străin și de a emite eventualele ordine necesare pentru ca acesta să producă efecte în ceea ce privește bunurile situate pe teritoriul său.

(2) Părțile se asigură, de asemenea, că o cerere de a lua măsuri provizorii nu este refuzată din simplul motiv că ordinul intern pe care se întemeiază a fost emis de o altă autoritate decât o autoritate judiciară, în cazul în care autoritatea în cauză este desemnată drept autoritate competentă de către partea solicitantă și în cazul în care ordinul intern în cauză a fost validat de o autoritate judiciară înainte de transmiterea cererii.

Articolul 19 – Transferul de date

(1) Datele cu caracter personal transferate de o parte unei alte părți ca urmare a executării unei cereri formulate în temeiul convenției sau al protocolului la aceasta pot fi utilizate de partea căreia i-au fost transferate astfel de date numai:

(a) în scopul proceselor sau procedurilor cărora li se aplică convenția sau protocolul la aceasta;

(b) pentru alte proceduri judiciare și administrative direct legate de procedurile menționate la alineatul (1) litera (a) din prezentul articol;

(c) pentru prevenirea unei amenințări imediate și grave la adresa siguranței publice.

(2) Cu toate acestea, astfel de date pot fi utilizate în orice alt scop dacă partea care le-a transferat sau persoana vizată și-a dat în prealabil consimțământul în acest sens.

(3) Orice parte poate refuza transferul datelor cu caracter personal obținute ca urmare a executării unei cereri formulate în temeiul convenției sau al protocolului la aceasta în cazul în care:

(a) astfel de date nu pot fi furnizate în conformitate cu legislația sa internă; și/sau

(b) partea căreia ar trebui să îi fie transferate datele nu are obligații în temeiul Convenției pentru protejarea persoanelor față de prelucrarea automatizată a datelor cu caracter personal, încheiată la Strasbourg la 28 ianuarie 1981, astfel cum a fost modernizată prin protocolul de modificare a respectivei convenții (CETS nr. 223), adoptat la Strasbourg la 10 octombrie 2018, cu excepția cazului în care această din urmă parte se angajează să asigure acestor date nivelul de protecție solicitat de prima parte.

(4) Orice parte care transferă date cu caracter personal obținute ca urmare a executării unei cereri formulate în temeiul convenției sau al protocolului la aceasta poate solicita părții căreia i-au fost transferate datele să furnizeze informații cu privire la utilizarea acestora.

(5) Orice parte poate solicita, printr-o declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, ca, în cadrul procedurilor pentru care ar fi putut refuza sau limita transmiterea sau utilizarea datelor cu caracter personal în conformitate cu dispozițiile convenției sau ale protocolului la aceasta, datele cu caracter personal pe care le transmite unei alte părți să nu fie utilizate de aceasta din urmă în scopurile prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol decât cu acordul său prealabil.

Secțiunea 2 – Asistență pentru investigații

Articolul 20 – Cereri de informații privind conturile deținute la instituții financiare sau la furnizori de servicii de criptoactive

(1) Fiecare parte adoptă, în condițiile prevăzute la prezentul articol, măsurile necesare pentru a stabili, ca răspuns la o cerere transmisă de o altă parte, dacă o persoană fizică sau juridică care face obiectul unei anchete penale deține sau controlează unul sau mai multe conturi, de orice natură, la orice instituție financiară sau furnizor de servicii de criptoactive situat pe teritoriul său și, în caz afirmativ, furnizează părții solicitante datele conturilor identificate, inclusiv toate evidențele deținute de instituțiile financiare sau de furnizorii de servicii de criptoactive în temeiul obligațiilor lor de precauție privind clientela, astfel cum sunt definite la articolul 13 alineatul (2) litera (a) punctele (i) și (iii) din convenție.

(2) Obligația prevăzută la prezentul articol se aplică doar în măsura în care informațiile se află în posesia instituției financiare sau a furnizorului de servicii de criptoactive la care este deținut contul.

(3) În plus față de cerințele prevăzute la articolul 37 din convenție, în cererea sa, partea solicitantă:

indică motivele pentru care consideră că informațiile solicitate ar putea fi de o importanță deosebită în ancheta penală privind infracțiunea respectivă;

indică motivele pentru care presupune că instituțiile financiare sau furnizorii de servicii de criptoactive de pe teritoriul părții solicitate dețin respectivul cont și precizează, în cea mai mare măsură posibilă, instituțiile financiare sau furnizorii de servicii de criptoactive și/sau conturile care ar putea fi implicate; și

include orice informații suplimentare disponibile care pot facilita soluționarea cererii.

(4) Partea solicitată poate condiționa soluționarea cererii de îndeplinirea aceluiași condiții ca și în cazul cererilor de percheziționare și punere sub sechestru.

(5) Fiecare parte poate, la momentul semnării sau odată cu depunerea documentelor de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, printr-o declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, să își rezerve dreptul de a aplica prezentul articol numai în cazul infracțiunilor de spălare a banilor, de finanțare a terorismului și al categoriilor de infracțiuni prevăzute în appendicele la convenție.

Articolul 21 – Cereri de informații privind tranzacțiile efectuate de instituțiile financiare și de furnizorii de servicii de criptoactive

(1) La cererea unei alte părți, partea solicitată furnizează detaliile conturilor specificate deținute la instituții financiare și la furnizori de servicii de criptoactive, precum și ale operațiunilor efectuate, pe o anumită perioadă, prin unul sau mai multe dintre conturile precizate în cerere, inclusiv detaliile oricărui cont expeditor sau destinatar.

(2) Obligația prevăzută la prezentul articol se aplică doar în măsura în care informațiile se află în posesia instituției financiare sau a furnizorului de servicii de criptoactive la care este deținut contul.

(3) În plus față de cerințele prevăzute la articolul 37 din convenție, partea solicitantă precizează în cererea sa motivele pentru care consideră că informațiile solicitate sunt relevante pentru ancheta penală privind infracțiunea respectivă.

(4) Partea solicitată poate condiționa soluționarea cererii de îndeplinirea aceluiași condiții ca și în cazul cererilor de percheziționare și punere sub sechestru.

Articolul 22 – Cereri de monitorizare a tranzacțiilor efectuate de instituțiile financiare și de furnizorii de servicii de criptoactive

(1) Fiecare parte se asigură că, la solicitarea unei alte părți, poate monitoriza, pe o anumită perioadă, operațiunile efectuate de instituții financiare și de furnizori de servicii de criptoactive prin intermediul unuia sau mai multor conturi precizate în cerere și poate comunica părții solicitante rezultatele monitorizării.

(2) În plus față de cerințele prevăzute la articolul 37 din convenție, partea solicitantă precizează în cererea sa motivele pentru care consideră că informațiile solicitate sunt relevante pentru ancheta penală privind infracțiunea respectivă.

(3) Decizia de monitorizare se ia în fiecare caz în parte de autoritățile competente ale părții solicitate, cu respectarea legislației interne a părții respective.

(4) Detaliile practice privind monitorizarea se stabilesc de autoritățile competente ale celor două părți – cea solicitantă și cea solicitată.

Articolul 23 – Echipele comune de anchetă pentru recuperarea bunurilor susceptibile de confiscare

(1) De comun acord, autoritățile competente ale două sau mai multor părți pot constitui o echipă comună de anchetă care să desfășoare operațiuni pe teritoriile lor în scopul recuperării bunurilor susceptibile de confiscare în temeiul convenției și al prezentului protocol, în cazul în care coordonarea consolidată este considerată deosebit de utilă. Aceste echipe sunt constituite pentru o perioadă limitată, care poate fi prelungită de comun acord, iar componența lor este stabilită în acordul de constituire a echipei. O echipă comună de anchetă poate fi constituită mai ales:

(a) în cazul în care investigațiile efectuate de una dintre părți cu privire la bunuri susceptibile de confiscare în temeiul convenției și al prezentului protocol necesită investigații dificile și solicitante care au legături cu alte părți; sau

(b) în cazul în care investigațiile efectuate de mai multe părți în temeiul convenției și al prezentului protocol necesită o acțiune coordonată și concertată între părțile implicate.

Cererea de constituire a unei echipe comune de anchetă poate fi formulată de oricare dintre părțile interesate. Echipa este constituită pe teritoriul uneia dintre părțile în care se preconizează că se va efectua ancheta.

(2) Cererile de constituire a unei echipe comune de anchetă includ următoarele informații:

(a) autoritatea competentă solicitantă;

(b) obiectul și motivul cererii;

(c) dacă este posibil, orice alte informații relevante pentru anchetă;

(d) dacă sunt cunoscute și este cazul, numele și adresa persoanelor afectate;

(e) propuneri privind componența echipei.

(3) Echipa comună de anchetă își desfășoară operațiunile pe teritoriul părților care au constituit-o, în următoarele condiții generale:

(a) conducătorul echipei este un reprezentant al autorității competente însărcinate cu desfășurarea anchetei în partea pe teritoriul căreia echipa își desfășoară operațiunile. Conducătorul echipei acționează în limitele competențelor proprii, în conformitate cu dreptul intern;

(b) echipa își desfășoară operațiunile în conformitate cu legislația părții pe teritoriul căreia operează. Membrii echipei și membrii detașați ai acesteia își îndeplinesc atribuțiile sub conducerea persoanei menționate la alineatul (3) litera (a) din prezentul articol, ținând seama de condițiile stabilite de propriile autorități în acordul de constituire a echipei;

(c) partea pe teritoriul căreia echipa își desfășoară operațiunile creează condițiile organizatorice necesare pentru a-i permite acesteia să își desfășoare activitatea.

(4) În prezentul articol, membrii echipei comune de anchetă proveniți din partea pe teritoriul căreia echipa își desfășoară operațiunile sunt denumiți „membri”, iar membrii proveniți din alte părți decât partea pe teritoriul căreia echipa își desfășoară operațiunile sunt denumiți „membri detașați”.

(5) Membrii detașați la echipa comună de anchetă sunt autorizați să fie prezenți în partea în care au loc operațiunile atunci când sunt luate măsuri de investigare. Cu toate acestea, din motive speciale, conducătorul echipei poate să ia o decizie diferită, cu respectarea dreptului părții pe teritoriul căreia echipa își desfășoară operațiunile.

(6) În conformitate cu dreptul părții pe teritoriul căreia echipa își desfășoară operațiunile, conducătorul echipei le poate încredința membrilor detașați ai echipei comune de anchetă sarcina de a executa anumite măsuri de investigare, cu consimțământul autorităților competente ale părții în care au loc operațiunile și ale părții care a autorizat detașarea.

(7) Atunci când echipa comună de anchetă apreciază că pe teritoriul uneia din părțile care au constituit-o trebuie să fie luate măsuri de investigare, membrii detașați la echipă de respectiva parte le pot cere autorităților lor competente să ia aceste măsuri. În respectiva parte, aceste măsuri sunt examinate în funcție de condițiile care s-ar aplica în cazul în care măsurile ar fi cerute în cadrul unei anchete naționale.

(8) Atunci când echipa comună de anchetă are nevoie de ajutorul unei părți, alta decât cea care a constituit-o, sau al unui stat terț, cererea de asistență poate fi adresată de autoritățile competente ale statului în care are loc intervenția omologilor lor din celălalt stat interesat, în conformitate cu instrumentele sau aranjamentele pertinente.

(9) Un membru detașat la echipa comună de anchetă poate, în conformitate cu dreptul său intern și în limitele competențelor sale, să furnizeze echipei informații disponibile în partea care l-a detașat, în scopul desfășurării anchetei de către echipă.

(10) Informațiile obținute în mod legal de către un membru sau de către un membru detașat în cadrul participării sale la o echipă comună de anchetă și care nu pot fi obținute în alt mod de autoritățile competente ale părților interesate pot fi utilizate:

(a) în scopurile pentru care a fost constituită echipa;

(b) în scopul depistării, investigării și urmăririi penale a infracțiunilor, sub rezerva consimțământului prealabil al părții în care au fost obținute informațiile. Un astfel de consimțământ poate fi refuzat numai în cazul în care o asemenea utilizare ar periclita anchetele penale desfășurate pe teritoriul părții în cauză sau în legătură cu care partea respectivă ar putea refuza acordarea asistenței judiciare reciproce în temeiul Convenției europene de asistență reciprocă în materie penală (ETS nr. 30) și al protocoalelor la aceasta;

(c) pentru prevenirea unei amenințări imediate și grave la adresa siguranței publice și fără a aduce atingere dispozițiilor de la alineatul (10) litera (b), în cazul în care ulterior este deschisă o anchetă penală;

(d) în alte scopuri, în măsura în care s-a convenit astfel între părțile care au constituit echipa.

(11) Prezentul articol nu aduce atingere altor dispoziții sau aranjamente existente privind constituirea sau funcționarea unor echipe comune de anchetă.

(12) În măsura în care legislația părților interesate sau dispozițiile oricărui instrument juridic aplicabil între ele permit acest lucru, pot fi încheiate aranjamente pentru ca alte persoane decât reprezentanții autorităților competente ale părților care constituie echipa comună de anchetă să ia parte la activitățile echipei. Drepturile acordate membrilor și membrilor detașați la echipă în temeiul prezentului articol nu se aplică acestor persoane, cu excepția unor dispoziții contrare stabilite explicit în acord.

Secțiunea 3 – Formulare-tip

Articolul 24 – Formular-tip pentru indisponibilizarea sau punerea sub sechestru a bunurilor

(1) Fără a aduce atingere articolului 35 alineatul (1) din convenție, pentru a solicita indisponibilizarea sau punerea sub sechestru a bunurilor în sensul articolului 21 din convenție, părțile completează formularul-tip adoptat de Conferința părților instituită în conformitate cu convenția, în temeiul articolului 35 din prezentul protocol, îl semnează și certifică faptul că informațiile cuprinse în acesta sunt exacte și corecte.

(2) Partea solicitantă furnizează părții solicitate o traducere a formularului-tip într-o limbă oficială a părții solicitate sau în orice altă limbă acceptată de partea solicitată. Declarațiile făcute de părți în conformitate cu articolul 35 alineatul (3) din convenție se aplică, *mutatis mutandis*, în acest scop. O traducere a hotărârii pe care se bazează formularul se furnizează numai la cererea autorităților competente ale părții solicitate, în cazul în care consultarea acestei hotărâri este necesară.

(3) O cerere de indisponibilizare sau de punere sub sechestru a bunurilor formulată în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol poate fi refuzată în cazul în care formularul-tip este incomplet sau în mod vădit incorect și nu a fost completat sau corectat în urma consultărilor dintre partea solicitată și partea solicitantă, în conformitate cu articolul 38 din convenție.

(4) Prezentul articol se aplică de la data la care Conferința părților adoptă formularele-tip menționate la alineatul (1) din prezentul articol.

Articolul 25 – Formular-tip pentru confiscarea bunurilor

(1) Fără a aduce atingere articolului 35 alineatul (1) din convenție, pentru a solicita confiscarea bunurilor în sensul articolului 23 din convenție, părțile completează formularul-tip adoptat de Conferința părților instituită în conformitate cu convenția, în temeiul articolului 35 din prezentul protocol, îl semnează și certifică faptul că informațiile cuprinse în acesta sunt exacte și corecte.

(2) Partea solicitantă furnizează părții solicitate o traducere a formularului-tip într-o limbă oficială a părții solicitate sau în orice altă limbă acceptată de partea solicitată. Declarațiile făcute de părți în conformitate cu articolul 35 alineatul (3) din convenție se aplică, *mutatis mutandis*, în acest scop. O traducere a hotărârii pe care se bazează formularul se furnizează numai la cererea autorităților competente ale părții solicitate, în cazul în care consultarea acestei hotărâri este necesară.

(3) O cerere de confiscare a bunurilor formulată în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol poate fi refuzată în cazul în care formularul-tip este incomplet sau în mod vădit incorect și nu a fost completat sau corectat în urma consultărilor dintre partea solicitată și partea solicitantă, în conformitate cu articolul 38 din convenție.

(4) Prezentul articol se aplică de la data la care Conferința părților adoptă formularele-tip menționate la alineatul (1) din prezentul articol.

Secțiunea 4 – Restituirea și partajarea bunurilor

Articolul 26 – Restituirea bunurilor

(1) Atunci când dau curs unei cereri formulate de o altă parte în conformitate cu articolele 23 și 24 din convenție, părțile acordă, la cerere, prioritate restituirii bunurilor confiscate către partea solicitantă, pentru ca aceasta să poată despăgubi victimele infracțiunii sau să poată restitui bunurile respective proprietarilor lor de drept.

(2) Atunci când dau curs unei cereri formulate de o altă parte în conformitate cu articolele 21 și 22 din convenție, părțile acordă, de asemenea, la cerere, prioritate restituirii bunurilor indisponibilizate sau puse sub sechestru către partea solicitantă înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive privind confiscarea acestora, pentru ca aceasta să poată restitui bunurile respective proprietarilor lor de drept, cu următoarele condiții:

(a) dreptul de proprietate al proprietarului de drept asupra bunurilor să fie dovedit și necontestat;

(b) bunurile să nu fie necesare ca probe în cadrul procedurilor penale desfășurate în partea solicitată; și

(c) drepturile persoanelor afectate să nu fie prejudiciate.

(3) Atunci când dau curs unei cereri formulate de o altă parte în conformitate cu articolele 21 și 22 din convenție, părțile pot, de asemenea, la cerere, să acorde prioritate restituirii bunurilor indisponibilizate sau puse sub sechestru către partea solicitantă înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive privind confiscarea acestora, pentru ca aceasta să poată despăgubi victimele infracțiunii, cu următoarele condiții:

(a) hotărârea privind despăgubirile să fie definitivă;

(b) bunurile de care urmează să se dispună în scopul despăgubirii victimei să nu fie necesare ca probe în cadrul procedurilor penale în partea solicitată; și

(c) drepturile persoanelor afectate să nu fie prejudiciate.

Articolul 27 – Partajarea bunurilor

(1) Fără a aduce atingere articolelor 25 și 32 din convenție, articolelor 26 și 31 din prezentul protocol și drepturilor proprietarilor de drept identificabili și ale victimelor, atunci când, în urma executării unei hotărâri de confiscare în conformitate cu articolele 23 și 24 din convenție, se obține o sumă de bani care depășește 10 000 EUR sau echivalentul în monedă convertibilă, aceasta se împarte în mod egal între partea solicitantă și partea solicitată, cu excepția cazului în care acestea convin altfel de la caz la caz. Pentru bunurile confiscate, altele decât sumele de bani, partea solicitantă și partea solicitată se consultă cu privire la modalitățile adecvate de a dispune de bunurile în cauză.

(2) Atunci când partajează bunuri în temeiul alineatului (1) din prezentul articol, partea solicitantă și partea solicitată pot conveni să includă în acordul de partajare și alte părți care au contribuit la recuperarea cu succes a bunurilor. De asemenea, părțile pot decide să partajeze bunurile confiscate în temeiul unei hotărâri naționale de confiscare cu părțile care au

acordat asistență în cadrul anchetei sau alt tip de asistență în conformitate cu convenția sau cu prezentul protocol, în cazul în care această asistență a contribuit la confiscarea cu succes a bunurilor.

(3) În cazul în care bunurile confiscate urmează să fie partajate între partea solicitantă și partea solicitată în conformitate cu alineatele (1) și (2) din prezentul articol, partea solicitată poate deduce mai întâi costurile substanțiale sau extraordinare care au fost necesare pentru a da curs cererilor formulate în temeiul prezentului protocol sau al convenției și care au facilitat confiscarea bunurilor în cauză.

Secțiunea 5 – Unitatea de informații financiare

Articolul 28 – Cooperarea internațională privind suspendarea sau neacordarea consimțământului pentru tranzacții, conturi și relații de afaceri suspecte

(1) Fiecare parte adoptă măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a permite luarea unor măsuri urgente de către o unitate de informații financiare, la solicitarea unei unități de informații financiare străine, atunci când există o suspiciune că o tranzacție, un cont, cum ar fi un cont bancar, un cont de titluri de valoare, un cont de plăți sau un cont de cryptoactive, ori o relație de afaceri are legătură cu spălarea banilor, finanțarea terorismului sau cu oricare dintre categoriile de infracțiuni prevăzute în apendicele la convenție, în vederea suspendării utilizării contului, a relației de afaceri ori a tranzacției sau a neacordării consimțământului pentru efectuarea tranzacției.

(2) Suspendarea se aplică pentru perioadele și în condițiile prevăzute în dreptul intern al părții solicitate în ceea ce privește exercitarea acestei competențe.

(3) Măsura menționată la alineatul (1) din prezentul articol se adoptă atunci când unitatea de informații financiare solicitată este convinsă, pe baza motivării furnizate de unitatea de informații financiare solicitantă, că utilizarea contului, continuarea relației de afaceri sau efectuarea tranzacției ar fi fost suspendată ori că nu s-ar fi acordat consimțământul pentru efectuarea tranzacției dacă respectivul cont, respectiva relație de afaceri sau respectiva tranzacție ar fi generat suspiciuni la nivel național.

(4) Fiecare parte poate, în momentul semnării sau al depunerii instrumentului de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, printr-o declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, să își rezerve dreptul de a nu aplica prezentul articol în ceea ce privește suspendarea conturilor și a relațiilor de afaceri.

Secțiunea 6 – Birourile de recuperare a activelor

Articolul 29 – Cooperarea internațională între birourile de recuperare a activelor

(1) Fiecare parte adoptă măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a se asigura că biroul său de recuperare a activelor face schimb de informații cu birourile de recuperare a activelor ale altor părți, fie spontan, fie la cerere, în scopul identificării și urmăririi bunurilor susceptibile de confiscare. Cererile de informații precizează motivele cererii și includ orice informații disponibile care ar putea facilita identificarea bunului.

(2) Schimbul de informații în temeiul alineatului (1) din prezentul articol poate fi refuzat în cazul în care:

(a) executarea cererii riscă să aducă prejudicii suveranității, securității, ordinii publice sau altor interese esențiale ale părții solicitate;

(b) executarea cererii este susceptibilă să aducă atingere investigațiilor sau procedurilor în curs sau să reprezinte o amenințare iminentă la adresa vieții sau a integrității fizice a unei persoane;

(c) executarea cererii este în mod clar disproporționată sau irelevantă pentru scopurile în care a fost formulată;

(d) infracțiunea la care se referă cererea are legătură cu o infracțiune de ordin politic, excepție făcând finanțarea terorismului; sau

(e) partea solicitată consideră că întreprinderea acțiunii solicitate ar contraveni principiului *ne bis in idem*.

(3) Biroul de recuperare a activelor solicitat se consultă cu biroul de recuperare a activelor solicitant înainte de a refuza o cerere. Orice refuz de a furniza informații trebuie explicat în mod corespunzător.

(4) Fiecare parte adoptă măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a se asigura că biroul de recuperare a activelor răspunde prompt cererilor motivate și, cu excepția cazului în care este împiedicat să facă acest lucru din motive imperioase, în termen de paisprezece zile pentru cererile care nu sunt urgente și în termen de trei zile pentru cererile urgente referitoare la bazele de date la care biroul de recuperare a activelor are acces direct. În cazul în care informațiile solicitate sunt accesibile numai indirect sau în cazul în care cererea ar impune o sarcină disproporționată, biroul de recuperare a activelor solicitat poate prelungi termenul de răspuns la douăzeci și una de zile pentru cererile care nu sunt urgente și la șapte zile pentru cererile urgente. În cazul în care biroul de recuperare a activelor solicitat apreciază că nu va fi în măsură să respecte termenele aplicabile, acesta informează prompt biroul de recuperare a activelor solicitant.

(5) În scopul facilitării cooperării transfrontaliere dintre birourile de recuperare a activelor, fiecare parte desemnează cel mult două puncte de contact care să aibă capacitatea de a comunica în timp util cu punctele de contact ale celorlalte părți și comunică secretarului general al Consiliului Europei, la momentul semnării sau la depunerea instrumentului său de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, numele și adresele punctelor sale de contact desemnate.

(6) În sensul aplicării alineatului (5) din prezentul articol, o parte poate desemna un al treilea punct de contact în cazul în care acest lucru este necesar în temeiul principiilor sale constituționale.

Secțiunea 7 – Gestionarea activelor

Articolul 30 – Gestionarea bunurilor indisponibilizate, puse sub sechestru sau confiscate la cererea unei alte părți

(1) Fiecare parte adoptă măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a se asigura că articolul 6 din convenție și articolele 15 și 17 din prezentul protocol se aplică bunurilor indisponibilizate, puse sub sechestru sau confiscate la cererea unei alte părți.

(2) Gestionarea bunurilor indisponibilizate, puse sub sechestru sau confiscate la cererea unei alte părți este reglementată de dreptul părții solicitate.

Capitolul IV – Garanții, formare și resurse

Articolul 31 – Garanții și căi de atac

(1) Fiecare parte se asigură că instituirea, punerea în aplicare și exercitarea competențelor și a procedurilor prevăzute în prezentul protocol sunt supuse condițiilor și garanțiilor prevăzute în dreptul său intern, care asigură protecția adecvată a drepturilor și libertăților omului și includ principiile necesității și proporționalității.

(2) Fără a aduce atingere articolului 8 din convenție, fiecare parte adoptă măsurile legislative și de altă natură necesare pentru a se asigura că persoanele afectate de măsurile provizorii, inclusiv de măsurile prevăzute la articolul 6 din prezentul protocol, de ordinele de vânzare înainte de confiscare sau de confiscarea dispusă în temeiul convenției sau al prezentului protocol au dreptul la o cale de atac efectivă și la un proces echitabil pentru a-și proteja drepturile. Părțile garantează, de asemenea, dreptul la apărare.

(3) Fiecare parte se asigură că persoanele afectate de o măsură de confiscare în temeiul convenției sau al prezentului protocol sunt citate la procedura de confiscare.

(4) Fiecare parte se asigură că o instanță poate suspenda executarea unui ordin de vânzare înainte de confiscare, dacă, în caz contrar, ar exista un prejudiciu ireparabil pentru persoana afectată.

Articolul 32 – Notificarea deciziilor

(1) Fiecare parte se asigură că deciziile privind măsurile provizorii și confiscarea luate în temeiul convenției și al prezentului protocol, precum și deciziile privind vânzarea bunurilor înainte de confiscare le sunt notificate persoanelor afectate fără întârzieri nejustificate. În aceste decizii se indică motivele care stau la baza măsurii, precum și drepturile și căile de atac de care dispune persoana afectată.

(2) O parte poate permite autorităților sale competente să amâne notificarea persoanei în cauză cu privire la deciziile privind măsurile provizorii pentru perioada necesară pentru a evita periclitarea unei anchete penale sau a unei investigații financiare.

Articolul 33 – Măsuri de securitate

(1) Fiecare parte se asigură că birourile de recuperare a activelor adoptă toate măsurile necesare, inclusiv măsuri de securitate, pentru a garanta că informațiile prelucrate în temeiul articolelor 9, 12, 17 și 29 din prezentul protocol nu sunt accesate de persoane neautorizate.

(2) Părțile iau măsurile necesare pentru a se asigura că birourile de recuperare a activelor comunică prin canale de comunicații securizate.

Articolul 34 – Resurse și formare

(1) Fiecare parte adoptă măsurile legislative sau de altă natură necesare pentru a se asigura că birourile de recuperare a activelor și birourile de gestionare a activelor dispun de resurse financiare, umane și tehnice adecvate pentru a-și îndeplini atribuțiile în mod eficace.

(2) Fără a aduce atingere independenței judiciare și diferențelor organizatorice ale sistemului judiciar, fiecare parte se asigură că autoritățile competente implicate în investigații financiare și în identificarea, urmărirea, indisponibilizarea, punerea sub sechestru, gestionarea și confiscarea activelor dispun de o formare adecvată.

Capitolul V – Mecanismul de monitorizare și soluționarea litigiilor

Articolul 35 – Mecanismul de monitorizare și soluționarea litigiilor

(1) Articolul 48 din convenție se aplică *mutatis mutandis* prezentului protocol. Conferința părților instituită în temeiul convenției îndeplinește funcțiile prevăzute la articolul 48 din convenție în sensul prezentului protocol, reunită într-o componentă limitată la părțile la prezentul protocol, după caz.

(2) Conferința părților, reunită într-o componentă limitată la părțile la prezentul protocol, adoptă formulare-tip, astfel cum se prevede la articolele 24 și 25 din prezentul protocol.

(3) Conferința părților facilitează schimbul de informații cu privire la evoluțiile juridice, politice sau practice semnificative referitoare la domeniile reglementate de convenție și de prezentul protocol.

Capitolul VI – Dispoziții finale

Articolul 36 – Relația cu convenția

Dispozițiile convenției se aplică *mutatis mutandis* dispozițiilor prezentului protocol.

Articolul 37 – Semnare și ratificare

Prezentul protocol este deschis spre semnare semnatarilor convenției. Acesta este supus ratificării, acceptării sau aprobării. Un semnatar nu poate ratifica, accepta sau aproba prezentul protocol decât dacă și-a exprimat în prealabil sau simultan consimțământul de a-și asuma obligații în temeiul dispozițiilor convenției. Instrumentele de ratificare, de acceptare sau de aprobare se depun la secretarul general al Consiliului Europei.

Articolul 38 – Intrare în vigoare

(1) Prezentul protocol intră în vigoare în prima zi a lunii care urmează zilei în care expiră o perioadă de trei luni de la data la care cinci semnatori, dintre care cel puțin trei sunt state membre ale Consiliului Europei, și-au exprimat consimțământul de a le reveni obligații în temeiul prezentului protocol, în conformitate cu dispozițiile articolului 37.

(2) Pentru orice semnatar care își exprimă ulterior consimțământul de a-i reveni obligații în temeiul protocolului, acesta intră în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de trei luni de la data depunerii instrumentului de ratificare, acceptare sau aprobare.

Articolul 39 – Aderare

(1) După intrarea în vigoare a prezentului protocol, orice parte la convenție poate, de asemenea, să adere la prezentul protocol.

(2) Pentru orice parte care aderă la prezentul protocol în temeiul alineatului (1) din prezentul articol, acesta intră în vigoare în prima zi a lunii ce urmează expirării unui termen de trei luni de la data depunerii instrumentului de aderare la secretarul general al Consiliului Europei.

Articolul 40 – Aplicarea teritorială

(1) Orice stat sau Uniunea Europeană poate, la momentul semnării prezentului protocol sau al depunerii instrumentului său de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, să specifice teritoriul ori teritoriile pentru care se aplică prezentul protocol.

(2) Orice parte poate, în orice moment ulterior, printr-o declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, să extindă aplicarea prezentului protocol la orice alt teritoriu specificat în declarație, de ale cărui relații internaționale este răspunzătoare sau în numele căruia este autorizată să își asume obligații. În ceea ce privește teritoriul respectiv, prezentul protocol intră în vigoare în prima zi a lunii care urmează zilei în care expiră o perioadă de trei luni de la data primirii declarației de către secretarul general.

(3) Orice declarație făcută în conformitate cu alineatele (1) și (2) din prezentul articol poate fi retrasă, în ceea ce privește orice teritoriu specificat în respectiva declarație, prin intermediul unei notificări adresate secretarului general al Consiliului Europei. Retragera intră în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de trei luni de la data primirii unei astfel de notificări de către secretarul general.

Articolul 41 – Denunțare

- (1) Orice parte poate denunța oricând prezentul protocol printr-o notificare adresată secretarului general al Consiliului Europei.
- (2) Denunțarea intră în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de trei luni de la data primirii notificării de către secretarul general.
- (3) Denunțarea convenției atrage în mod automat denunțarea prezentului protocol.

Articolul 42 – Relația cu alte convenții și acorduri

- (1) Prezentul protocol nu aduce atingere drepturilor și angajamentelor părților care decurg din instrumentele multilaterale internaționale privind aspecte speciale.
- (2) Părțile la prezentul protocol pot încheia între ele acorduri bilaterale sau multilaterale privind aspectele reglementate de prezentul protocol, pentru a completa sau a consolida dispozițiile acestuia ori pentru a facilita aplicarea principiilor cuprinse în protocol.
- (3) În cazul în care două sau mai multe părți au încheiat deja un acord sau un tratat cu privire la un subiect care face obiectul prezentului protocol sau și-au stabilit în alt mod relațiile cu privire la acel subiect, părțile au dreptul de a aplica respectivul acord sau tratat sau de a reglementa aceste relații în mod corespunzător, în locul prezentului protocol, dacă se facilitează astfel cooperarea internațională.
- (4) Părțile care sunt membre ale Uniunii Europene aplică, în relațiile dintre ele, normele Comunității Europene și ale Uniunii Europene în măsura în care astfel de norme există cu privire la subiectul vizat și sunt aplicabile în cazul respectiv, fără însă a aduce atingere obiectului și scopului prezentului protocol și fără a aduce atingere aplicării în întregime a acestuia în relația cu alte părți.

Articolul 43 – Declarații și rezerve

- (1) Orice stat sau Uniunea Europeană poate, la momentul semnării prezentului protocol sau la depunerea documentelor de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, să facă una sau mai multe declarații dintre cele prevăzute la articolul 19 alineatul (5) și la articolul 40 alineatele (1) și (2) din prezentul protocol.
- (2) Orice stat sau Uniunea Europeană poate, la momentul semnării prezentului protocol sau la depunerea documentelor de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, printr-o declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, să declare că se prevalează de una sau mai multe dintre rezervele prevăzute la articolul 3 alineatul (2), la articolul 4 alineatele (2) și (3), la articolul 5 alineatul (3), la articolul 10 alineatul (6), la articolul 20 alineatul (5) și la articolul 28 alineatul (4) din prezentul protocol. Nicio altă rezervă nu poate fi formulată cu privire la dispozițiile prezentului protocol.
- (3) Orice parte care a formulat o rezervă în conformitate cu prezentul articol o poate retrage, în orice moment, în totalitate sau parțial, printr-o notificare adresată secretarului general al Consiliului Europei. Retragera intră în vigoare la data primirii notificării de către secretarul general.
- (4) Partea care a formulat o rezervă în privința unei dispoziții a prezentului protocol nu poate pretinde aplicarea acestei dispoziții de către o altă parte; cu toate acestea, în cazul în care rezerva este parțială sau condițională, partea în cauză poate solicita aplicarea dispoziției respective, dar numai în limitele în care a acceptat-o ea însăși.

Articolul 44 – Notificări

Secretarul general al Consiliului Europei notifică statelor membre ale Consiliului Europei, statelor care nu sunt membre ale Consiliului Europei și care au participat la elaborarea prezentului protocol, Uniunii Europene, oricărui semnatar, oricărui stat, oricărei părți și oricărui alt stat care a fost invitat să adere la convenție:

- (a) orice semnare;
- (b) depunerea oricărui instrument de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare;
- (c) data intrării în vigoare a prezentului protocol în conformitate cu articolul 38;
- (d) orice declarație, rezervă sau retragere de rezervă efectuată în conformitate cu articolul 43;
- (e) orice declarație făcută în conformitate cu articolul 14 alineatul (3) și cu articolul 29 alineatul (5);
- (f) orice alt act, notificare sau comunicare privind prezentul protocol.

Drept care, subsemnații, pe deplin autorizați, semnează prezentul protocol.

Încheiat la xxx, la data de xxx, în limbile engleză și franceză, ambele texte fiind în egală măsură autentice, într-un singur exemplar care se depune la arhiva Consiliului Europei. Secretarul general al Consiliului Europei transmite copii certificate fiecărui stat membru al Consiliului Europei, statelor care nu sunt membre, dar care au participat la elaborarea prezentului protocol, Uniunii Europene, precum și tuturor statelor invitate să adere la prezentului protocol.

Apendice

În apendicele la convenție se adaugă următorul paragraf:

V Criminalitatea informatică.